

i držitel bezelstný z cizí škody nesmí míti užitku a tudíž vše vrátiti musí, čím by se obohatil. Je-li však již o sobě povážlivo, výminečný, jen pro případ zániku věci výslovně daný předpis Šu 1447. obč. z. i na jiné případy rozšiřovati, tedy se ani tento zákonný předpis v nedostatku předpokladů skutkových nehodí k tomu, aby pro nárok žalobní zjednal potřebný základ.

Neboť dle rozsudkových zjištění prvního soudu byl vyzvednutý vklad z inkamerované knížky vkladní přijat pro všeobecnou správu pokladní a tím i spotřebován, jinak však nezužitkován. Tento vklad nevydal tedy eráru žádný další užitek, o který by se byl erár na škodu žalující obohatil. Avšak jen případný, vskutku dobytý zisk sluší dle Šu. 1447. obč. z. vrátiti, nikoliv i ten, kterého by snad z věci samé obvyklým s ní nakládáním bylo mohlo býti dosaženo.

Jest tedy také docela lhostejno, jakého minimálního zisku při obchodnickém užití peněz lze bylo dosíci, protože žalovaný erár, jak zjištěno, ani tohoto minimálního zisku neměl.

I kdyby tedy možno bylo zakládati žalobu na bezdůvodném obohacení, jeví se bezdůvodnou.

Označuje-li dovolání konečně i nepoužití analogie zákona ze dne 8. března 1876, č. 26 ř. z., ohledně zúročení neprávem vybraných poplatků státních za právomylné, stačí poukázati i tu na zcela případné odůvodnění rozsudku první stolice, kdež nepřípustnost takové analogie jasně a přesvědčivě byla dokázána.*)

(Rozh. nejv. soudu ze dne 10. října 1911 č. Rv III 420/11.)
Dr. P e k a.

Dokud směneční platební rozkaz po právu trvá, nemůže nezl. směneční dlužník domáhati se vrácení obnosu na směneční dluh ním zaplaceného, nýbrž musí předem vymoci si rozsudek, kterým rozkaz ten prohlašuje se neplatným.

Nezl. M. podepsala směnku, kterou manžel její obchodníku Z. na zboží v obnosu 390 K od tohoto odebrané vydal.

Z. vymohl si proti oboum manželům směneční platební rozkaz a po smrti manželově vedl na vdovu M. mobilární exekuci, načež M., aby prodej zamezila, na směneční dluh 200 K složila; výkon dražby byl na 6 měsíců odložen.

Když však po uplynutí lhůty této Z. znova o prodej zakročil, podala M., jsouc pořád ještě nezletilou, na něho žalobu na vrácení

*) Pozn. zas. Příslušný passus rozsudku I. stolice zní: »Zákon ze dne 8. března 1876, č. 26 ř. z. stanoví ovšem, že vrátí-li erár na rekurs vybraný poplatek, nahradí straně i 6% úrok z obnosu vybraného ode dne vybraní. Tohoto předpisu však zde nelze užití, protože v obč. zák. takového předpisu není, a analogicky ho užití nelze, protože v onom zákoně výslovně se mluví jen o poplatcích, nikoli však i o jiných pohledávkách proti eráru.«

oněch jemu zaplacených 200 K a navrhla zároveň u exek. soudu zrušení exekuce, kterémužto návrhu prohlášením exekuce za zmatečnou pro nedostatek směneční a procesní způsobilosti navrhovatelky vyhověno bylo.

První soudce žalobě vyhověl.

Stolice odvolací změnila jeho rozsudek v ten způsob, že žalobu pro tentokráte zamítla.

Důvody:

Byť i pravoplatným usnesením soudu exekučního celé řízení exekuční zmatečným bylo prohlášeno a exekuce zrušena, nebyl přece a nemohl býti usnesením tím nikterak dotčen exekuční titul, na základě jehož exekuce byla povolena. Tento exekuční titul, totiž směneční platební rozkaz dosud po právu trvá a měl-li první soudce za to, že oním usnesením soudu exekučního byl ve své právní účinnosti zrušen, tož věc nesprávně právně posoudil. Dle tohoto směnečního platebního rozkazu jest nynější žalobkyně povinna, aby žalovanému obnos 390 K zaplatila. Náleží žalobkyni, pokud se týče jejímu poručníku, aby, chce-li vrácení žalovanému zaplaceného obnosu 200 K se domahati, především vymohla rozsudek, že směneční platební rozkaz jest proti ní neplatným. Dokud však tento směneční platební rozkaz po právu trvá, nelze říci, že by byla žalobkyně, zaplativši obnos 200 K žalovanému na jeho pohledávku z rozkazu toho, bezdůvodně anebo omylem tak učinila, že žalovaný oproti ní na to žádného práva neměl. Není zde tudíž předpokladů, za kterých dle §. 1431 ob. z. obč. žalobkyně vrácení obnosu 200 K po žalovaném žádati může.

Nelze zde rovněž použití ustanovení §. 1433. ob. z. obč., jelikož toto výslovně poukazuje toliko na tři eventuality §. 1432. ob. z. obč., jichž v případě tomto tu není.

Žalobní nárok není tudíž toho času odůvodněn a bylo proto odvolání, kterým žalovaný zamítnutí tohoto nároku vůbec se domáhá, částečně vyhověti a rozsudek v ten rozum změnit, že se prosba žalobní pro tentokráte zamítá.

Nejv. soud potvrdil rozhodnutí toto z důvodů jemu připojených,

připojiv,

že otázku, zda mohl býti dotýčný platební příkaz vydán účinně proti žalobkyni ještě dnes nezletilé, čili nic, nelze rozluštit v tomto sporu a nikterak okresním soudem dovolávaným k tomu nepřislusným, nýbrž že rozhodnutí o této otázce přísluší spíše dle toho, jakého prostředku obrany bude použito, buď soudu v §. 552. c. ř. s. neb soudu v §. 532. c. ř. s. stanovenému.

(Rozh. z 29. května 1912 č. j. ^{Rv III. 269/12}₁.)

—bl—.